

17 oktober 2021, negenentwintigste zondag door het jaar B
Evangelielezing: Marcus 10, 35-45

Homilie

Kunnen we ons inleven in Johannes en Jakobus? Of staan ze toch wel heel ver van ons af? Johannes en Jakobus hebben blijkbaar een duidelijk beeld van het hiernamaals. Zij zullen verder leven in een andere wereld en vertoeven in de buurt van Jezus – de zoon van God. Zo'n wel omljnd beeld van het leven na de dood hebben de meeste mensen vandaag niet / niet meer. Wat ons te wachten staat na dit aardse leven, is hoe dan ook onbekend terrein, en rationeel als we zijn, wagen we ons niet graag aan voorstellingen die weinig concrete grond hebben.

Maar los daarvan: hoe menselijk is dit evangelieverhaal!

Johannes en Jakobus lijken wel lobbyende politici. Zij beseffen dat de ereplaatsen in het hiernamaals beperkt zijn: twee om precies te zien – één links en één rechts van Jezus. De groep die hier op aarde het dichtst bij Jezus staat, is echter groter. Dat zijn er twaalf! En dus gaan de broers eens polsen bij Jezus of ze het niet op een akkoordje kunnen gooien.

Als de tien anderen hier hoogte van krijgen, worden ze kwaad. Niet omdat ze vinden dat Johannes en Jakobus Jezus in een moeilijke positie zetten, maar omdat de leerlingen Johannes en Jakobus voorkruipers vinden. Als Jezus positief zou reageren op hen die hem het eerst die vraag hebben gesteld, zijn de ereplaatsen weg! Ook de anderen hadden die ereplaats graag gehad! Zoveel is duidelijk...

Dan vindt Jezus het de hoogste tijd om de puntjes op de i te zetten. Die twaalf trekken al een hele tijd met Jezus door Galilea, elke keer horen ze hem preken en toch hebben ze nog maar weinig geleerd. Waarom volgen ze Jezus? Om in het hiernamaals een ereplaats te krijgen?!

Het is precies dat wat Jezus aan de Farizeeën verwijt. Zij volgen de wetten strikt op om daarvoor beloond te worden – voor zichzelf dus. Zijn de volgelingen van Jezus geen haar beter? Jezus zegt het nog maar eens duidelijk: "Wie de hoogste wil zijn, moet de dienaar van allen zijn."

Op het Laatste Avondmaal is Jezus nog altijd niet zeker dat zijn leerlingen hem wel begrepen hebben. Vandaar dat hij de voeten van de leerlingen wil wassen. Opnieuw is er protest. Dan is het Petrus die in opstand komt... Hoe moeilijk is het om dienaar te zijn...

Ik heb Jakobus en Johannes al vergeleken met lobbyende politici. Ook Jezus doet dat. Hij zegt dat de erkende leiders hun gezag willen doen gelden. Zij zijn eropuit om aanzien en macht te verwerven. "Maar zo mag het niet bij jullie zijn," zegt Jezus.

We zouden dit kunnen zien als een fingerwijzing naar de machthebbers – wereldse, maar ook kerkelijke. Tenslotte werden de twaalf de leiders van de Kerk na Jezus' dood en verrijzenis...

Mensen die onze stad of gemeente, of ons land leiden, moeten in de eerste plaats bezig zijn met het algemeen welzijn en niet met de volgende verkiezing. Zo zouden we Jezus' boodschap kunnen lezen.

En ook: wie zich inzet voor de parochie, het bisdom of de Kerk in het algemeen, moet dit doen als dienaar van de mensen – niet om aanzien te verwerven of macht te doen gelden. Maar richt Jezus zich dan niet tot ons allemaal? Uiteraard wel.

Ook onze roeping is het om dienaar van mensen te zijn.

Op een andere plek in het evangelie lezen we: "Vraag en er zal je gegeven worden", "klop en er zal voor je worden opengedaan." Deze tekst roept ons op om te vertrouwen, maar houdt tegelijk een opdracht in. Wanneer men ons iets vraagt, wordt verwacht dat we geven.

Wanneer men bij ons aanklopt, wordt verwacht dat we opendoen en wie aanklopt gastvrij ontvangen. En dit alles zonder iets terug te verwachten.

Op die manier geven we gestalte aan het Rijk van God. Want geef toe: als iedereen bereid zou zijn om zich volop ten dienste te stellen van elke ander, dan hebben we toch een paradijs op aarde! Dan zijn we allemaal gelukkig en hebben we zelfs geen ereplaatsen meer nodig.

Laten we daar dus werk van maken.

Fred Vanderpoorten